

2015

sobota 21/03

OPONKA

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. a. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

Ať mají tolik krásného společného

50 let pražského Činoherního klubu je často skloňovanou událostí letošní divadelní sezóny. Mohlo by se zdát, že významné výročí slavného pražského divadla se valašské přehlídky amatérských divadel příliš nedotýká. V následujících řádcích se vás ale pokusím přesvědčit o opaku. Setkání divadel ve Valmezu tedy Malé jevištní formy, jak dnes soutěžní přehlídku amatérských divadel nazýváme, má nejen dlouhou historii, ale také základní divadelní princip, který proslavil také populární „Činohrák“. Jedná se o svobodu herce na divadelním jevišti. A o tom jsou i následující řádky.

Když v roce 1965 pražský Činoherní klub vznikl zásluhou režisérů Ladislava Smočka

a Jaroslava Vostrého, k nimž se připojil také talentovaný Jan Kačer, nemohli jeho zakladatelé tušit, jak populární se tato nová a moderní pražská scéna záhy stane. Divadlo založené na prvotřídních a osobitých hereckých výkonech, podpořených promyšlenou režijní prací, dokázalo na malém prostoru velké věci. Na jevišti se tvůrcům a hercům „Činohráku“ podařilo oživit divadlo opravdu prožitě, civilně a silně, které se obešlo bez složité formy, tu tvořila vždy poctivě zahraná témata přímo na jevišti. Podařilo se tedy to, co je pro princip geniálního divadla důležité – sjednotit obsah a formu toho, co herci a režisér utvářejí na jevišti a publikum vnímá v hledišti. Není náhoda, že se to vše podařilo v uvolněných a svobodomyšlných šedesátých letech, kdy vznikla v bývalém Československu také slavná filmařská „nová vlna“ jejíž mladí režiséři Evald Schorm a Jiří Menzl s divadlem programově spolupracovali.

Zmiňovaná svoboda herecké práce podpořená režii, která si všímá především herce jako hlavního strůjce dramatu na jevišti, je také základním principem nejrůznějších „malých jevištních forem.“ Kdy na malém prostoru za často amatérských podmínek může vzniknout velký divadelní zážitek. Může být o to svobodnější a odvážnější, o č se zaslouží herci – neherci svým nasazením. A smysuplný či rozpustilý podle toho, jak režisér své „koně“ na jevišti ukočíruje. Právě ta alchymie, neviditelná symbióza herecké a režisérské práce, je základem pro úspěch civilnější pojetého divadelního prostoru a divadel-

ní formy. Dalo by se říci, že tady srovnání práce profesionálů, kteří vešli do dějin českého divadla i filmu, a divadelních amatérů končí. Ovšem byla řeč o svobodě a ta nabízí ještě jedno nevyřešené téma.

Před pár měsíci se na podzim (v listopadu) vzpomínalo na čtvrt století do „sametové“ revoluce. Byl to pražský Činoherní klub, který byl u zrodu Občanského fóra. Právě tam Václav Havel diskutoval s osobnostmi pražského divadla o tom, jak by měla vzniknout svobodná občanská společnost. A není náhoda, že jednou z hlavních osobností téhož fóra, ale ve Valmezu, byl jeden ze zakladatelů dnes již legendárního a stále živého meziříčského amatérského divadla Schod Jiří Hruška. Odvaha hledat a najít svobodu na jevišti, osvobodit člověka od všeho, co se ho neustále snaží spoutat, je jeden z nejkrásnějších prožitků, který si z divadla můžeme odnést. A já si přeju, aby ta radost z tvorby na jevišti nevymizela ani z pražského Činohráku ani z Malých jevištních forem tady ve Valmezu. Vždyť právě v tomto se stírá profesionalismus a amatérismus na jevišti, pokud za ním stojí lidé, kteří umí žít a hledat srdcem to, co je nám všem nejdražší – svobodu lidského bytí.

Kolik starostí a trampot ta svoboda na jevišti a v životě přináší, všichni denně prožíváme. Ale také díky divadlu tušíme nebo přímo chápeme, proč se bez radosti ze svobody nedá dobře žít. Proto přeji vše nejlepší Činohráku i našemu Setkání divadel MJF, ať nadále mají tolik společného.

Aleš Linduška

Ohodnoťte po představení každý soubor.
Jen jeden získá Cenu diváků - Cenu Josefa Fabiána

Těší mě, když vidím, jak se soubory posouvají dopředu, říká předseda poroty

Pavel Petr Procházka, zvaný Prochor a někdy používající ve své umělecké tvorbě také pseudonym Konrád Popel, už patří k legendám Setkání divadel ve Valmezu. Dokonce si ani sám nepamatuje, kolikrát tu vlastně jako porotce byl.

Jednou, v roce 2004, jsme se dokonce v porotě sešli. Byl to ten přelomový rok, kdy se experimentátoři z Dekadentního divadla Beruška, souboru XXXH'X XO'XXOXX, Divadla V Soukolí, Divadla Dno, Divadla Margaret Thatcherové i další spojili a udělali z celého festivalu svou dvoudenní mystifikaci, kterou nazvali Valmez Subverz.

Ani já ani Prochor, jak sám v rozhovoru přiznává, na ten ročník rozhodně nikdy nezapomeneme...

Kolegyni redaktorce Oponky jsi řekl, že do Valmezu jezdíš kvůli magické Magdě, organizátorce festivalu. U mě se tak snadno z odpovědi nevyvlékneš. Magda je sice půvabná, ale moc dobře vím, že to není jediný a nejspíš ani ten hlavní důvod tvé přítomnosti tady...

Vidím, že si skvěle předáváte informace. Samozřejmě, kdyby mě to nebavilo, tak tady nejsem. Už sem jezdím snad od konce devadesátých let, skoro se bojím toho strašlivého čísla, jak je to dlouho. Přiznávám, měl jsem etapu, kdy jsem jednu nebo dvě přehlídky vynechal, protože jsem měl pocit, že už není co říct. Ze strany divadel i poroty. Teď už je to myslím jinak, tým porotců se pravidelně obnovuje a osvěžuje, nejsme tady pořád dokola stále stejní lidé. A když je někdo z nás stálej-

ším členem poroty, je to jen dobře. Hlavně se ale vyvíjí samotné soubory, už to není jen ta zběsilá improvizace a prapodivné pokusy. Divadla se snaží něco vyjádřit, něco prožít a sdělit. A to je to, co mě na tom baví. Baví mě sledovat vývoj jednotlivých skupin a těší mě, když vidím, jak se posouvají dopředu. To je fajn.

Na to zmiňované období stagnace si vzpomínám. Podle tebe už je festival z té krize pryč?

Myslím si, že ano. Trochu bych se mohl bát, aby to nezačalo stagnovat zase v jiné podobě, ale jsem optimista. Tehdy došlo k jakémusi zacyklení díky přitažlivé síle Dekadentního divadla Beruška, které mnohé strhlo a řadu let udávalo přehlídce směr. Všichni jej chtěli napodobovat, všichni chtěli improvizovat jako oni, ale neměli na to. Pak se tady v roce 2004 udál jeden divadelní zázrak a jsem moc rád, že jsem u toho byl. Divadelníci se spojili a na nás porotce i diváky si vymysleli past. Propojili jednotlivá představení, během celého festivalu vstupovali do několika kusů různých souborů a nakonec se ukázali dohromady. Tak vznikl Láhor/Soundsystem. Ten dodnes dobře šlape, i když někdy více a někdy méně. A možná dnes už Láhor místy taky stagnuje. Připadá mi trochu jako takové pěkné muzeum, ale třeba budu dnes příjemně překvapený, moc bych si to přál.

Účastníš se jako porotce i jiných přehlídek?

Už ne. Několik let jsem jezdil do

Karolinky. To byla klasická přehlídka amatérských divadel, kde byly pevné texty a předsedou poroty byl pan profesor Císař, těžká váha divadelních diskuzí. V porotě byli také Honza Štěpánek a Vladimír Fekar. Jednou jsem se tam ocitl jako záskok, do poroty jsem zapadl a jezdil tam pak snad pět let. Tuto přehlídku už ale bohužel zrušili. Takže si nechávám jenom Valmez, jako takovou svou radost.

A jako tvůrce jsi se svými kusy někdy soutěžil?

To snad ještě nikdy. Ne že by mě to na soutěžích nebavilo. Jezdíme sice na spoustu přehlídek, ale ty nejsou soutěžní.

Poslední roky vidím, že už děláš snad jenom představení pro děti...

To není tak úplně pravda. Určitě hodně dělám pro děti a mládež, ale co se týká našeho Divadla plyšového medvídky, tak zhruba jeden z pěti kusů je vždy určený pro dospělé diváky. Loni to bylo představení Hugo Haas se vrací a předtím Edgar od Ladislava Klímy, ten rozhodně není pro děti. Ne pro úplně děti, ale spíše pro odrostlejší mládežníky, máme třeba Tuláka po hvězdách od Jacka Londona. Dělal jsem také Zdravého nemocného od Moliéra v divadle v Šumperku. Pravidelně spolupracuju se studenty zlínské soukromé divadelní školy. Už to je myslím dvanáctou sezonu. Posledním našim počinem je Vančurovo Rozmarné léto. Ale přestože dělám vály, které jsou vážnější, práce pro děcka mě fakt hodně baví.

Pavel Stojar

Země Lhostejnost aneb Kryl očima Dodo Gombára

Slovenský režisér Dodo Gombár, umělecký šéf pražského Švandova divadla, nepatří k tvůrcům, od kterých se dá čekat klasická divadelní podívaná. Naopak proslul díky nevšedním a odvážným dramatizacím. Má také slabost pro hudební formy.

Obojí se mu podařilo zužítkovat v inscenaci Švandova divadla *Země Lhostejnost*. Název představení vychází ze stejnojmenné knihy esejů hudebníka, básníka a proslulého exulanta Karla Kryla. Psal je pro noviny od listopadu 1989 do roku 1993. V roce 2012 pak vydalo celý soubor v knižní podobě nakladatelství Torst. Jsou to komentáře, pro které je charakteristické střízlivění z politopadové euforie.

Politické úvahy v hudebním hávu

Pro divadelní kus je série společensko-politických úvah vskutku nelehkým soustem. Gombár se ale podobnými výzvami nenechá zaskočit. Dovede je přetavit v neočekávané. Tak jako v tomto případě. V jeho pojetí jde o představení s rytmickými voicebandy a třemi kytarami, ve kterém každý z šesti herců zároveň ztělesňuje Karla Kryla. To vše doplněno hodně netradiční scénografií.

Země Lhostejnost není žádná novinka. Inscenace měla ve Švandově divadle premiéru už předloni. Dodnes ji můžete vidět na domovské scéně i na výjezdních představe-

ních. Píšeme tu o ní nejen proto, že je to pozoruhodný počín, ale hlavně proto, že příští čtvrtek 26. března v 19 hodin ji můžete vidět také ve velkém sále Kulturního zařízení ve Valašském Meziříčí.

Autoři hry Dodo Gombár a Libor Vodička vidí Karla Kryla jako písničkáře s výjimečným básnickým talentem, ale také jako vizionáře a proroka, jehož skeptické názory publikum v porevolučním nadšení najednou nechtělo slyšet. Byl to člověk hořce zklamaný novým vývojem a těmi, kdo se dostali k moci. Člověk, kterému na konci života možná žalem puklo srdce...

Hra využívá kromě zmiňovaných esejů také citace z Krylových básní, písňových textů i dosud nevydaných úvah. Tvůrcům je z rodinného archivu poskytla umělcova manželka Marlen Krylová.

„Kryl šel vždycky proti proudu. A vždycky věděl, že minulost se zazdít nedá,“ říká Dodo Gombár, který k představení zároveň vybíral hudbu. Společně s Liborem Vodičkou se ale rozhodl ukázat Karla Kryla jinak, než jak bývá obvykle vnímán.

Karel Kryl stále aktuální?

Hra *Země Lhostejnost* není oslavným medailonem nepochopeného barda ani vzpomínkovým večerem s písničkami, které v době Krylovy emigrace mezi národem zlidověly. Pomocí rytmizovaného slova, obra-

zu a komentáře hledají tvůrci i herci „svého“ Karla Kryla a svůj vztah k němu.

„Chtěli jsme, aby bylo jasné, že jsme to my, náš čas, náš věk, naše jednání... A že Karel Kryl jen předběhl dobu. Hrajeme si také s tím, že je Kryl falešná modla - nemůže proto chybět Bratříček. I to jsme tam chtěli dostat. Ale hlavně jsme tam chtěli dostat nás - Čechy,“ dodává spoluautor hry Libor Vodička.

Výsledný scénář sám označuje jako „politicko-poetický patchwork“, kde kousky různých látek sešité do jednoho kusu vytvořily nový dobově aktuální vzor.

„Kryl se nedá v autě poslouchat jako kulisu, nad ním člověk musí přemýšlet. Protože to není jen tak a není to jedno. Za vším tím jeho řevem, kritikou, ironií, cynismem, ješitností a ambicí člověk cítí velké lví srdce, pokoru, sebereflexi a zanícení pro život jednotlivce i společnosti,“ zamýšlí se Klára Cibulková, jedna z protagonistek inscenace.

**DIVADELNÍ
TIP**

Kromě ní v představení s živou hudbou a rytmickými voicebandy hraje pět dalších herců, z nichž každý je Karlem Krylem. Uvidíte Miroslava Hrušku, Patrika Děrgela, Petru Hřebíčkovou, Jana Holíka a Týnu Průchovou.

Pár slov o Karlu Krylovi

Karel Kryl se narodil v dubnu 1944 v Kroměříži v knihtiskařské rodině. Těžce nesl, když otcovu dílnu počátkem 50. let komunisté zlikvidovali. Vyrůstal pak jen s matkou a sourozenci v bídě. Byla to pro něj tvrdá zkušenost a na rodné město zanevřel.

V Bechyni vystudoval keramickou průmyslovku. V té době dostal první kytaru a složil první píseň. V roce 1965 napsal jeden ze svých nejslavnějších textů - svůj první protisong o Andělovi s polámanými křídly. V té době pracoval v teplické továrně na sanitární keramiku a dostal se k divadlům malých forem – působil především v litvínovském souboru Miroslava Kovářika Docela malé divadlo. Střídal různá zaměstnání a místa bydliště, a tak se v roce 1968 dostal i k hostování v ostravském divadle Waterloo.

Symbolem srpnových událostí roku 1968 se stala další emotivní Krylova píseň: Bratříčku, zavírej vrátka. Do masového povědomí se dostala díky hudebnímu publicistovi Jiřímu Černému, který se svou ženou

Miroslavou v Československém rozhlasu připravoval populární hitparádu Houpačka. Na špičce hitparády se Bratříček držel od nasažení v prosinci až do března 1969, kdy byla Houpačka především kvůli této písni zakázána. Jiří Černý písničku také zařadil na debutové Krylovo album, které vyšlo ještě počátkem roku 1969. Bratříček záhy zlidověl a velmi rychle se stal jedním z nejvýraznějších protestních symbolů normalizačních let.

V září 1969 se Karel Kryl vydal do Bavorska na festival písničkářů a vrátil se až

po dvaceti letech. A málokdo budil po svém návratu do vlasti takovou pozornost. Všichni se na něj v polistopadových dobách těšili, všichni jej vítali. On se ale téměř bezprostředně vytasil s varováním a skepsí. Naše nová demokracie mu připadala nekultivovaná, ekonomické reformy neprůhledné, média málo svobodná. Nejvíce ho zasáhlo rozdělení federace v roce 1993.

Zemřel v březnu 1994 v Mnichově.

Pavel Stojar

Šárka Vaculíková přiveze autorskou hru Milena má problém

Šárka Vaculíková.

V rámci doprovodného programu Setkání divadel se ve velkém sále zámku Žerotínů představí herečka Šárka Vaculíková se svou autorskou hrou Milena má problém. Představení se uskuteční v sobotu 21. března od 20 hodin.

Většina lidí si se jménem Šárka Vaculíková vybaví Adrianu Peškovou z nekonečného seriálu Ulice. Neteř herce Lukáše Vaculíka se

však nespokojila se slibně rozjetou dráhou seriálové hvězdičky a zamířila na DAMU, kde také vzniklo její autorské představení Milena má problém. Nejen, že jej sama napsala, hraje v něm a zpívá, ale také se chopila režie.

„Milena vychází z mých autobiografických miniprobémů a je o tom, co všechno může holce proletět hlavou těsně před tím, než v den své svatby odpoví na otázku, zda si bere přítomné-

ho ženicha. A jak to ještě může zhatit situaci. I když jsou tam autobiografické prvky, neodhaluju ve hře sama sebe, hraju si na čtyři jiné postavy,“ říká Šárka Vaculíková.

Hravé, dravé ale i vážné a především je vtipné představení o Mileně, jež se vdává a uvnitř sebe zápolí s tradičními otázkami, zda vstoupit či nevstoupit do manželství, a co vše se změní a zdali to opravdu chce a stojí jí to zato. Zkrátka Milena se vdává a vše se najednou zdá být jiné, než si doposud představovala.

„Milena je zamilovaná, má těsně před svatbou. Ale náhle neví, jestli se chce opravdu vdát. Jestli má vyměnit svobodu za obskakování drahé polovičky, nebo z toho všeho ještě na poslední chvíli vycouvat. Na tohle své dilemma nebude Milena sama, takže mě diváci uvidí hned v několika rolích najednou,“ přiblížila Šárka Vaculíková.

Šárku Vaculíkovou na jevišti doprovodí naživo klavírista Jan Šíkl. **Ondřej Smolka**

Drama jako lék proti studu

Bavit, nebo léčit? Drama zvládne obojí

Nízké sebevědomí, nejistota, stud. Stres a nervozita z komunikace či jiné společenské interakce. Na tyto problémy vám v lékárně pilulky nepředepíší, zato vám od nich může pomoci dramatická tvorba. Pomocí scénických a hereckých aktivit se s psychickými a sociálními poruchami snaží bojovat dramaterapie. Terapeutická cvičení a improvizací hry vám navíc rozproudí v žilách kreativní krev a možná během nich odhalíte, co jste o sobě zatím netuší. Takové jsou alespoň zkušenosti jednadvacetileté Míši Limberské, která na hodiny dramaterapie s nadšením dochází už více než rok.

Jak ses ke dramaterapii dostala?

Minulý rok jsem začala studovat v Brně a chtěla jsem si vyzkoušet nějaký nový kroužek. Při hledání jsem narazila na Centrum Mandala a jejich nabízený kurz dramaterapie. A ten mne natolik zaujal, že jsem se do něj přihlásila.

Jak hodiny dramaterapie vypadají?

Na začátku jsme se vždy sesedli do kroužku, uprostřed něhož byl nějaký předmět, který se nás ptal, jak se máme a s čím přicházíme. My jsme si ho postupně brali a odpovídali mu. Následně jsme se všichni chytli za ruce, zavřeli oči a naše terapeutka – později i my sami – nás zavedla do divadla.

Jak si to mám představit?

Říkala nám, že jsme teď vešli do takových a makových dveří takového a takového divadla. A popsala nám jeho chodby, sál, sedačky, pódium,... Šlo o to místo a navození atmosféry. Po tomto „rituálu“, kdy jsme už byli v daném divadle, se začalo. Na progra-

mu byly obvykle dvě až tři aktivity, každá jiná.

Během her už jste se museli vžívat do konkrétních rolí?

Ano, skoro ve všech. Ta první aktivita byla zpravidla kratší a pohybová, na rozehrání těla a mysli. Pak přišla stěžejní a delší hra, často založená na improvizaci. Museli jsme se vžít do nějakých rolí a hráli jsme takové improvizované divadlo, které usměrňovala terapeutka. Během všech aktivit byl vždy čas na vzájemné sdělování dojmů. Na konci 1,5 hodinové lekce jsme se opět sesedli do kroužku a společně z divadla odešli. A na scénu se vrátil ještě jednou i předmět, který se nás ptal, jak se máme a s čím odcházíme.

Vzpomeneš si na nějakou zajímavou činnost, kterou jste dělali?

Na jedné z úvodních hodin jsme se měli představit pomocí své peněženky. Cvičení mě zaujalo proto, že pro mě bylo překvapivé, jak moc nás naše peněženka vystihuje a charakterizuje.

Další zajímavým cvičením byla hra na otázky. Jednomu z nás byly ostatními účastníky pokládány libovolné otázky a dotazovaný měl odpovědět bez přemýšlení první věc, co ho napadne. Bylo to přínosné, protože jsem musela přemýšlet nad některými otázkami, nad kterými obvykle nepřemýšlím. Také jsem se dozvěděla své podvědomé názory.

Komu je dramaterapie určena?

Já jsem se setkala s dramaterapií v neklidnické praxi a po této zkušenosti bych řekla, že je určena lidem, kteří touží po sebepozná-

ní, tvořivosti, rozvoji komunikace a sebedůvěry, zbavení se studu atd.

Všimla sis, jestli ti v něčem dramaterapie pomohla?

Samozřejmě. Posunula mě v hodně směrech – více si teď důvěřuji, méně se stydím, a tím pádem je pro mě jednodušší komunikovat s lidmi a stát si za svými názory.

Kdo vůbec může vést dramaterapii?

Dobrym dramaterapeutem je podle mě člověk, který je k této práci vyškolený.

Kde se dá dramaterapie studovat?

Například na Univerzitě Palackého. Kdyby si jen tak někdo řekl, že povede dramaterapii bez jakékoliv zkušenosti a potřebného vzdělání, mohlo by to podle mě napáchat spíše škodu.

Potřebuje v sobě terapeut mít kousek hereckého ducha?

Víc je snad potřeba znát základy psychologie a umět pracovat a vycházet s lidmi. A také být tvořivý. Terapeut sám totiž nikoho a nic nehraje. Je sám sebou a jen vede své svěření.

V čem je podle tebe dramaterapie lepší než jiné terapie?

Podle mě účinnost každé terapie záleží na problému, který člověk má. A na jeho psychickém stavu, do kterého ho jeho problém zavedl. Ve vážnějších případech je určitě dobré se o vhodnosti jednotlivých terapií poradit s psychologem.

Bára Sobotková

Meze slušnosti

Dávejte si bacha na to, jak se chováte k ostatním, všechno má své meze! O tom je minutová hra Lindy Jurčíkové, která vznikla v rámci rozhlasové dílny na festivalu Šrámkova Sobotka. Hru si můžete poslechnout na webu Českého rozhlasu www.rozhlas.cz.

Muž: Ty jsi trochu sebestředná, víd, Jani?

Žena: Co jsem provedla?

Muž: Pamatuješ si, jak jsi mi včera volala?

Žena: No...

Muž: Tak schválně, zrekapituluj mi, jak to probíhalo.

Žena: Zavolala jsem ti a vyprávěla jsem...

Muž: Ták, správně! Zavolala jsi a vyprávěla! Jenže ty ses vůbec nezeptala, jestli mám čas, Jani!

Žena: Promiň, já jsem nevěděla, že tě zdržuju. Proč jsi nic neřekl?

Muž: Né, mě jsi nezdržovala, já jsem měl čas, ale jde o to, že ses nezeptala! Tobě přijde normální zavolat mi a bez upozornění mi začít vyprávět, jak dopadla kniha, kterou jsi právě dočetla? Tebe vůbec nenapadlo, že mě to třeba nezajímá?

Žena: No tak to mě mrzí, já jsem myslela, že tě ten závěr bude zajímat, když jsme o tý knize den předtím tak intenzivně mluvili.

Mě vůbec nenapadlo, že ti to vadí.

Muž: Právě, Jani, právě. Tebe to nenapadlo! Mě ta kniha samozřejmě zajímala, ale ty ses, Jani, nezeptala.

Žena: Hm a můžu se tě na něco zeptat teď?

Muž: Samozřejmě.

Žena: Nechtěl bys jít třeba do prdele?

Co má společného amatérské a profesionální divadlo?

Je mezi amatérským a profesionálním divadlem propastný rozdíl, nebo se vzájemně prolétají a mají mnoho společného? Zeptali jsme se studentů, kteří se zajímají o kulturní dění, jestli vnímají amatérské a profesionální divadlo jako odlišné světy.

Anna Koňářková, 24 let, studentka, moderátorka studentského Rádía R

Myslím si, že oba světy si vzájemně mají co říct. Amatéři od profesionálů můžou odkoukávat řemeslo, zatímco profesionálové se můžou nechat inspirovat ryzím nadšením ochotníků, kteří svoje kusy secvičují ve volném čase čistě pro svou radost a radost diváků.

Josef Kokta, 22 let, student teorie a dějin filmu a audiovizuální kultury

Určitě ne. Myslím si, že divadlo je hlavně o lásce k tomu řemeslu. Navíc je běžné, že se na divadelních festivalech potkávají soubory z obou světů. Stejně tak amatérské soubory hostují i v regulérních divadlech.

Anna Prstková, 21 let, studentka divadelní teorie, produkční divadelního festivalu Apostrof

Vnímám je trochu jako dva odlišné světy vlivem toho, že za amatérským divadlem jezdím hlavně v létě na festivaly a přehlídky. Takže jej prožívám s lehkým podtónem sluníčka, piva a prázdninového lelkování. Určitě

ale nelze říci, že bych jeden z těchto světů preferovala a už vůbec ne, že by se nepotkávaly.

Petr Vašků, 22 let, student, bývalý herec dramatického kroužku ZUŠ

Trochu asi jo, ale je to velice individuální. Záleží na přístupu herců a vedení divadla. Profesionální divadla většinou spolupracu-

pona, asi jako u každého umění, ale že je to škoda. Takže ano, funguje to jako dva světy, co se moc nepotkávají, i když si myslím, že by se potkávat měly.

Magdalena Daňková, 24 let, studentka kulturního managementu

Vnímám je jako dva podobné světy s různými formáty.

Eliška Putnová, 24 let, studentka psychologie

Asi ano, na amatérském divadle jsem byla jednou a za moc to nestálo. Na druhou stranu si myslím, že jsou kvalitní menší scény, kde se potkávají amatéři s profíky a na kvalitě to nejspíš neubírá, ale zkušenost s tím nemám.

Adéla Skoupá, 22 let, studentka, externí redaktorka Hospodářských novin

Naopak – určitě se mohou navzájem obohacovat.

Tereza Vacová, 24 let, studentka psychologie a sociální práce

Na amatérská divadla moc nechodím. Ale myslím si, že oba světy mají své místo na světě a že ze sebe navzájem mohou hodně čerpat.

Bára & Tereza & Nika

jí s herci z konzervatoří a akademií, zatímco amatérské tvoří lidé s různými zájmy. Takže jejich pohled na divadlo a jeho obsah může být dost kreativní.

Dáša Říhová, 21 let, studentka režie na JAMU

Já to vidím tak, že mezi amatérské a profesionální divadlo je stavěna docela pevná

Nekriticky aneb s nadsázkou

V Přítmi jsem se ocitnul hned na úvod a Fata Morgána tomu chtěla, že jsem tam vydržel. Existenciální divadlo na spoře osvětleném jevišti jistě vyděsilo agenty CIA i ruské kontrarozvědky. Jo, když si vás někdo zaměří posledním typem „dronu“, nemáte se kam schovat. Trošku depresivní, ale britské BBC by se to líbilo a ČT by to taky odvysílala, než ji Zeman zkrourne poplatky a udělá z ní „byznystelku“ pro stát. Myšlenka na jevišti nechyběla, představitelé se trochu šetřili na sobotní mejdan. Ale proč ne – pro Valmez dobrý průměr, a to s rezervou.

*Z představení
V přítmi souboru
Fata Morgána.*

*Z představení Anděl strážný
Divadelního kroužku Thespis.*

Když se na scéně objevil Anděl strážný, utáhl mě Thespis na Havla. Brutalita totalitní absurdity zastříhala ušima. Dialogy mě spát nenechaly, přítmi na jevišti se rozplynulo. Atomová přilbice svítila až do zadních řad a hlahol smíchu klenbu omýval. Přes pomalejší pasáže až k zatemněnému konci brutální rudé „Nikitky“. Myslím, že by se na vás pan Václav rozhodně nezlobil. Absurdní drama žije!

Dopekli to včera Pekaři. Co ÚDIVADLO navaří, publikum zbaští. Napsali to skoro

jako bratři Čapkové. Postav na jevišti jako máku, role na míru a bez mindráků. Ekoterorista shořel v peci, byla to známka punku a žádné kecý. Phil Marlowe odhalil vraha, však lásce ke spravedlnosti stála v cestě zrada. Kolektivní dílo mělo ránu, potlesk zněl sálem a kobliha skončila v chřtánu. Divadelní počin vsutku živelný, mladistvé nadšení zkrátí až páteční noc a zpěvy večerní. Ještěže kosa neskolila budoucí hvězdy „konzervy“.

Aleš Linduška

Extrovná Karla Prokeše - kulturní pozorovatelna kavárenského povaleče

Padesát rozmarných let v paměti Jiřího Menzela

Divadelní svět už od počátku roku skloňuje letošní padesátku Činoherního klubu ve všech pádech. Několik kapitol v historii významné scény podepsal svým režijním a hereckým rukopisem Jiří Menzel, který popularitě souboru pomohl také obsazováním kolegů z divadla do svých úspěšných filmů.

Spolu se jménem Jiřího Menzela (nar. 23. února 1938) zvykli jsme si říkat „filmový a divadelní režisér“, jako by ta jeho divadelní práce byla jen občasným odbočením z hlavní cesty, což nadevším svědčí o masmediálně uchopitelné síle pohyblivých obrázků. Podceňovat méně nápadnou divadelní práci oskarového filmaře, režijní i hereckou, není však na místě.

Divadelní režii se Menzel věnuje od šedesátých let a hned zkraje dostal režijní šanci na scénách, které ve své době a kategorii patřily nejznámějším a s odstupem času v historii českého divadla patří k nejrespektovanějším - v Činoherním klubu a Semaforu. Sám Menzel tvrdí, že je hlavním povoláním divadelní režisér, který se jen náhodou dostal k filmování. Dlouhodobě spolupracuje zejména s pražskými scénami, právě s Činoherním klubem, nebo Vinohradským divadlem. Jako

divadelní režisér ovšem působil také v zahraničí, v Basileji, německé Bochumi, bulharské Sofii, v Budapešti, Curychu, v bývalé Jugoslávii...

Život a dílo dnes sedmadesátiletého Jiřího Menzela, to je námět na román, ale dělník (neb za umělce se nejspíš sám nepovažuje) divadla a filmu případné beletristy předešel. Vše důležité, co ho potkalo v prvních padesáti letech života, popsal v autobiografii *Rozmarná léta*, kterou dokončil v létě 2013.

Jiřího Menzela proslavila zfilmovaná novela Bohumila Hrabala *Ostře sledované vlaky*, režisérův celovečerní debut a zároveň nejúspěšnější snímek jeho filmografie – vnímáme-li jako měřítko úspěšnosti fakt, že za něj v roce 1968 získal Oscara. Pro pořádek uvedme, že na oskarovou nominaci dosáhl také jeho pozdější snímek *Vesničko má středisková* (1985), podle scénáře Zdeňka Svěráka. Dnes už není tajemstvím, že ten scénář vlastně vznikl z náhody. Když Zdeněk Svěrák vytvořil námět filmu *Na samotě u lesa*, byl mu administrativní chybou honorář vyplacen dvakrát. Byla to nepatrná částka za krátký popis příběhu, ale případné kontrole by se

to těžko zdůvodňovalo. Sekretářka skupiny, v níž film vznikal, tedy zavolala Svěrákovi, aby na dvě stránky papíru napsal cokoli, co by se dalo vydávat za jiný námět. Potřebovala zkrátka dva kusy strojem popsaného papíru jako fyzický doklad toho už dávno vyplaceného honoráře. „*Zdeněk si k tomu sedl a za chvíli měl ty dvě stránky hotové. Psal s vědomím, že u toho nemusí myslet na hotový film,*“ vzpomíná ve svých pamětech Jiří Menzel. „*Jenomže by to nebyl Zdeněk Svěrák, kdyby ty dvě stránky opravdu popsal jenom tak. A napsal – vlastně ne napsal, ale vdechl na papír něco moc hezkého. Bylo to o vesnickém chlapci, malíčkovi zaostalém, kterému se pro velké uši říká Plachták. Svému okolí je pro legraci, ale také s ním má trochu soucit. Jeli jsme se Zdeňkem spolu na zájezd a on mi to v autě přečetl. Zcela mimořádně mě tenkrát něco osvítilo a řekl jsem Zdeňkovi, ať skupině napíše něco jiného, protože z té anekdoty o Plachtákovi by mohl být možná hezký film. Nepamatuji se, co mi na to tenkrát řekl, ale asi tak o sedm let později mi přinesl hotový scénář. On totiž Zdeněk nepíše snadno, ani rychle, ale zato píše pořádně. A s každou postavou potřebuje ten příběh prožít. Umí pro každou z nich najít přesně charakterizující jméno. Příjmení i křestní. A když je nakonec scénář hotový, jsou hotové i všechny postavy příštího filmu, jsou pomilované i politováníhodné a už není problém je zahrát,*“ popisuje Menzel ve své knize začátek cesty k oskarové nominaci.

Se Zdeňkem Svěrákem si dobře rozuměl. A dva roky také patřil k ansámblu divadla Jára Cimrmana, ale pro podstatnou část jeho tvorby bylo určující zvláštní propojení se zcela odlišným naturelem Bohumila Hrabala. K Hrabalovým rukopisům se režisér dostal náhodou a nejprve natočil pouze jednu epizodu do povídkového filmu *Perličky na dně*. Dokázal však uchopit Hrabalovu imaginaci natolik přesvědčivě, že ho to s excentrickým spisovatelem celoživotně sblížilo. Při natáčení *Ostře sledovaných vlaků* se šťastně sešlo všechno se vším, včetně hereckého obsazení. Milosrdné náhody, jež přejí připraveným, přispěly k tomu, že Rudolfa Hrušínského, na něhož si Menzel myslel, musel v roli výpravčího Hubičky nahradit v té době téměř neznámý Josef Somr z Činoherního klubu. A náhoda zapracovala i v obsazení hlavní role. Původně osloveného, ale prací na filmu *Svatba* jako řemen zaneprázdněného Vladimíra Pucholta, vystřídal neodolatelný Václav Neckář. Vlaky navíc přišly do distribuce ve šťastné chvíli, kdy jejich úspěchu nic nestálo v cestě.

Pozdější Hrabalovi a Menzelovi Skřivánci na niti (1969) už měli smůlu. Cestu filmu k divákům přerušila Husákova plíživá normalizace a na další spolupráci s Hrabalem si pak režisér musel počkat celé desetiletí. Ale jejich Postřižiny (1980) pak měly neodpuštělný úspěch – zdaleka ne každý z papalášů i filmařských kolegů ho totiž Menzelovi přál. Nicméně, následovala další hrabalovská témata, televizní film Krasosmutnění (1982) a celovečerní snímek Slavnosti sněženek (1983). O peripetiích kolem natáčení filmu Obsluhoval jsem anglického krále (2006) se však v režisérově autobiografii mnoho nedočtete. Autor ji ukončil, jak je výše zmíněno, rokem 1988, a jen v závěru knihy naznačil, co by mohlo přijít v druhém dílu. Jestli ho napíše...

Jiří Menzel od studií na FAMU patřil

k osobnostem nové vlny českého filmu šedesátých let a z jeho paměti se lze o tom fenoménu leccos dovědět. Zvláštní kapitoly zde autor věnuje jednotlivým kolegům, osobnostem i událostem. Postupuje víceméně chronologicky. Probírá okolnosti vzniku jednotlivých snímků, počínaje prvními pokusy pod laskavým, ale přísným dohledem Otakara Vávry, a konče filmy, úspěšnými doma a respektovanými v zahraničí. Vedle nich jsou tu však zmíněny i zmařené projekty. Kupříkladu nerealizovaný film Signum laudis, podle povídky Vladimíra Kaliny. Tu později přepracoval Jiří Křižan do jiného scénáře, který pak zfilmoval Martin Hollý.

Kniha je cenná i tím, že nás nechá nahlédnout do režisérova soukromí, aniž by se při tom vypravěč „svlékal do trenek“. Zároveň též odkrývá dobové realie a vykresluje část

poválečné historie české společnosti, kde euforii šedesátých let vystřídal dusno následující dekády s proměnou tvůrčí svobody v bizarní příběh nerovného souboje s tupostí normalizačních exponentů a jejich poskoků.

Čím se tu Menzel zabývá spíš okrajově, je právě divadlo. Zmiňuje své herecké začátky v Penzionu pro svobodné pány z repertoáru Činoherního klubu, i režijní prvotinu Mandragora (1965) v samém počátku té slavné scény. Okrajově připomene i následné režie inscenací her Ďábel z Vinohrad (1966) a Poslední štace (1968) v Semaforu. Moc se ale nedovíme o jeho pozdější spolupráci s divadly Na zábradlí a Rokoko, nebo také s Černým divadlem, a nedočteme se tu nic podstatnějšího ani o Menzelových angažmá v zahraničí. Tak, třeba v tom druhém díle....

Co přitáhlo na festival lektorský sbor?

Lektorský sbor zleva: Vladimír Hulec, Pavel Procházka, Miroslav Černý, Marika Smreková a Matyáš Dlab.

Vladimír Hulec

Loni pro mě Valašské Meziříčí byla úplně neznámá oblast co se týče divadla, letos jsem tady podruhé. Valmez mě přitahuje, protože je to pro lidi z Česka takové místo kvasu avantgardního, hudebního dění, takže mě zajímalo jak to tady funguje, jak to tady je. A zdá se, že je tu taková energie, kolem řeky a tohohle záměčku. Cítím tady velké zaujetí něčím, zaujetí něco dělat. To mě láká nejvíce. A taky hezké holky. (smích)

Matyáš Dlab

Přitáhla mě jednoroční zkušenost s lektorským sborem, už jsem přehlídku navštívil před dvěma lety a těšil jsem se na příjem-

nou atmosféru. Moc se těším na dvě sobotní představení, a to od souboru Tom a Jeff a LÁHOR/Soundsystem. Obzvláště mě zajímá vystoupení Ladislava Mirvalda ze souboru Soundsystem, protože je to zapomenutý herec, který se po dlouhé době po nemoci vrací na pódium. Moc mu to přeju a zajímá mě, jak na tom je.

Marika Smreková

Původně jsem chtěla přijet na festival se svým představením, ale bohužel jsem to nestihla vyřešit kvůli autorským právům. Shodou náhod mi včera volal Matyáš, že shání náhradu do poroty, protože původní porotkyně nemohla přijet kvůli operaci.

Jsem moc ráda, že se festivalu můžu zúčastnit takto, protože jsem tady vystupovala minulý rok a moc se mi tu líbilo.

Text je přeložen ze slovenštiny, nechťeli jsme se dopustit násilností na tomto krásném jazyce. :-)

Miroslav Černý

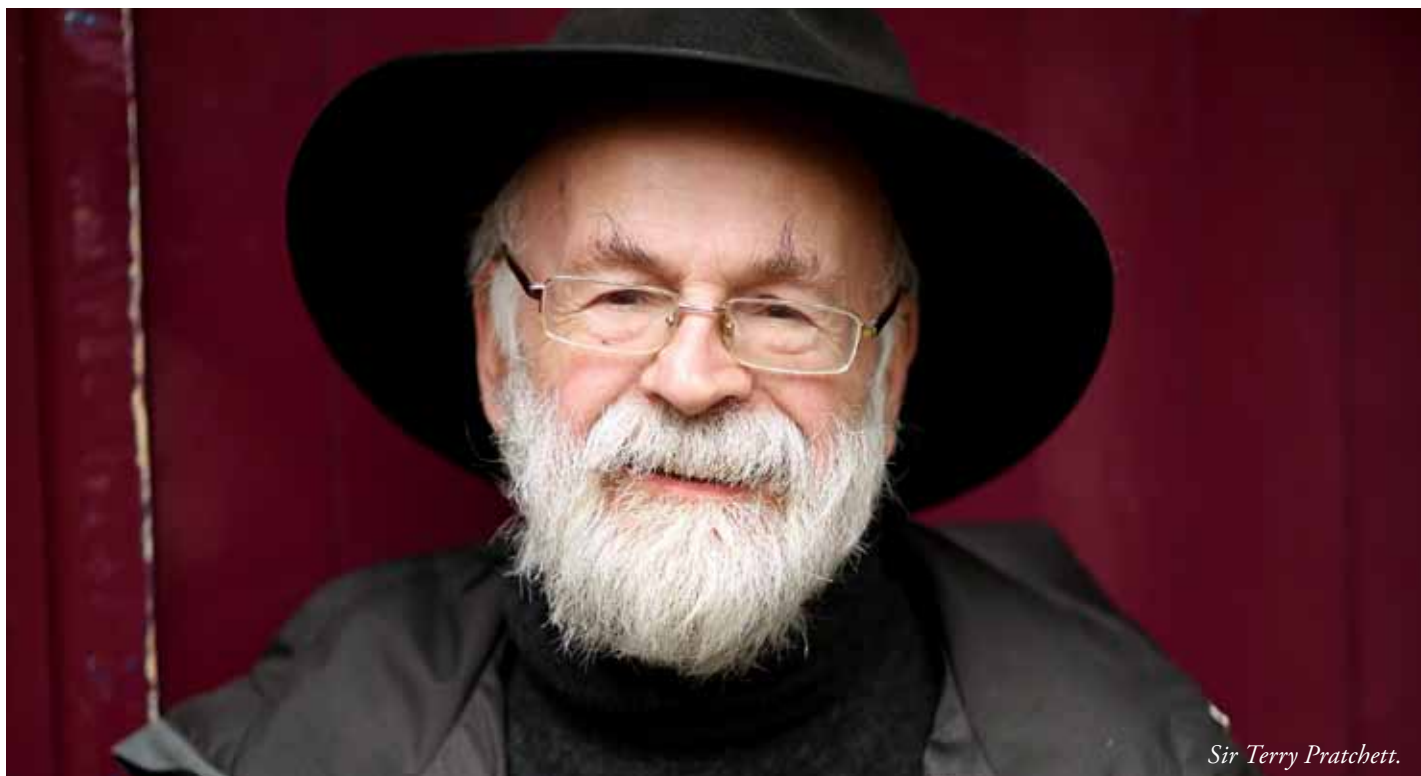
Mám úplně nová očekávání, protože jsem tady poprvé. Jsem zatím festivalem netknutý a těším se, co všechno mě tady překvapí.

Pavel Procházka

Mám obrovská očekávání jako každý rok a přitáhla mě zde magická síla pořadatelky.

Bára Sobotková

Na shledanou, sire Terry

Sir Terry Pratchett.

Dvanáctý březen na první pohled není až tak zvláštní den. Když budeme hodně hledat a půjdeme do historie, uvidíme bojovat vojska Yorků a Lancasterů u Losecoat Field ve Válce růží. O několik set let později byl 12. března 1938 proveden anšlus Rakouska. Ve stejný den v roce 1979 mají premiéru Vlasy Miloše Formana a ještě o pár let dál Česká republika vstupuje do NATO. Čím je 12. březen významný letos? Smrt si přišel pro Terryho Pratchetta, autora nezapomenutelných románů protkaných humorem a člověčinou, aby ho vyzval na poslední procházku.

Spisovatel s oblibou ve zvláštních čapkách už delší dobu bojoval s Alzheimerovou chorobou a přes to, že byl silným zastáncem eutanázie, kterou plánoval i pro sebe samého, odešel na poslední procházku se Smrtí ze své postele doma, obklopen svou kočkou a rodinou.

Prachtettovo dílo Zeměplocha je nejen jednou z nejprodávanějších fantasy sérií, ale také se dočkalo několika divadelních zpracování. V České republice se velké obliby dostalo Maškarádě a o Soudných sestřích právě v českém podání Divadla v Dlouhé se sám Prachtett vyjádřil, že bylo zatím nejlepším, které viděl. Amatérského zpracování se dočkaly také Stáže! Strážé!, Muž ve zbrani a Trollí most. Ti, kterým nevadí angličtina, si mohou poslechnout dramatizaci třeba Dobrých znamení (Good Omens), nedávno odvysílanou BBC Radio 4.

Pokud Vám název Zeměplocha ani výše zmíněné názvy nic neříkají, zalezte si do koutku a soupejte nohama. Ne, dělám si legraci, samozřejmě. Pokud dílo Terryho Pratchetta neznáte, je mým úkolem vás navnadit k přečtení alespoň jedné knížky, které na žánr

fantasy rozhodně nejsou tak tlusté, jak by se mohlo očekávat, nicméně jsou o to výživnější. Sir Terry dokázal ve svých humoristických eposech zachytit střípky lidskosti, nad kterými uroníte i pár slz smíchu. Na rozdíl od Tolkiena neviděl zlo v jeho absolutní podobě, ale hledal jej na dně lidské duše, kde do něj posměšně rýpal nebo jej zalíval všemožnými pokušeními, aby pobaveně pozoroval, jestli jeho hrdiny zaplaví, nebo ne. Vždyť i smrt, tedy pardon, Smrt, to je takový ten týpek s kosou, co ještě nepřesedlal na kombajn. Je někým, kdo podléhá slabosti a obyčejným lidským pokušením. Teď by se sem hodilo slovo, které český, a myslím, že ani žádný jiný jazyk nemá. Slovo, které by jednoznačně vystihlo takové ty patálie, které malí velcí lidé dělají, když se chtějí něčemu vyhnout, takové ty trapné okamžiky, kdy něco děláte,

ale za boha živého byste nikomu nepřiznali malicherný důvod vašeho jednání. Takové to, při čem se pousmějete, když to odhalíte u druhých, to, co je na lidech roztomilé a nádherné a co je vlastně dělá lidmi. Tak přesně o tom Prachtett psal. A také o kouzlech. A vesmírných želvách. A ideálech a správném životě. A o svých malých velkých hrdinech v jejich malých velkých příbězích.

Nika Reiler

POZVÁNKA K SOUSEDŮM

KOPŘIVA 2015, 29. ROČNÍK PŘEHLIĐKY NETRADIČNÍCH DIVADEL

**KATOLICKÁ
BESEDA
KOPŘIVNICE**

29. ročník přehlídky netradičních divadel

KATOLICKÁ BESEDA art té kafe MANDALA KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE KULTURNÍ DŮM ŠTRAMBERK

**MAN art
art té kafe**

KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE

KOPŘIVA 2015

dramaturgie Jiří Cachnín

PÁTEK 24. DUBNA 2015

13:30 KOŇMO (DÍVADELNÍ SPOLEČNOST) KULTURNÍ DŮM ŠTRAMBERK **30 Kč**

„VODNICKÁ POHÁDKA“ TAKŘKA KLASICKÁ ČESKÁ POHÁDKA S LAKOTNOU MLYNÁŘKOU, PŘITROUBLÝM MLYNÁŘEM, HODNOU BÉTUŠKOU, ZELENÝM VODNÍKEM A OPRAVDOVÝM ČERTEM. ODJEZD AUTOBUSU OD KAT. DOMU VE 13 H.

15:00 DIVADLO LOUTEK (OSTRAVA) KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE **(15+) 100 Kč**

„OSKAR A RŮŽOVÁ PANÍ“ (ERIC-EMMANUEL SCHMITT) LÁSKYPLNÁ HRA O SMRTI, NADĚJI A SMYSLU ŽIVOTA. DESETILETÝ OSKAR LEŽÍ NA ONKOLOGICKÉM ODDĚLENÍ A MÁ SPOUSTU OTÁZEK, NA KTERÉ ZATÍM NEDOSTAL ODPOVĚDI.

17:00 PAVOL SERIŠ (TRENČÍN/BRNO) KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE **100 Kč**

„CHUTILO VÁM, PÁNÍ?“ KOMEDIE JEDNOHO HERCE Z PODIVNÉHO SVĚTA RESTAURACÍ A ČÍŠNÍKŮ. HEREC PAVOL SERIŠ ZTVÁRNÍ V PŘEDSTAVENÍ VÍCE NEŽ 20 RŮZNÝCH OSOB.

18:00 VRKOČ (A HOST) KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE FOLK ZE VSTETÍNA - PŘESTÁVKOVÝ KONCERT **FREE**

19:15 ACTORES (ROŽŇAVA) KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE **100 Kč**

„39 STUPŇOV“ ŠPIONÁŽNÍ KRIMIKOMEDIE NA MOTIVY STEJNOJMENNÉ NOVELY JOHNA BUCHANA A SLAVNÉHO FILMU ALFREDA HITCHCOCKA. ČTYŘI HERCI HRAJÍ 1 + 3 + 26 POSTAV.

21:30 KONCERT SKUPINY KOLOWRAT (KOŠICE) [ART TÉ KAFÉ] MANDALA **100 Kč**

KYTAROVÍ MELANCHOLICI, MLUVCI MĚSTSKÉ POETIKY.

SOBOTA 25. DUBNA 2015

14:30 CINK CINK CIRK, (PRAHA) KULTURNÍ DŮM ŠTRAMBERK **100 Kč**

„BUM+“ NA ZAČÁTKU BYLA OKURKA. OKURKA JAKO OTÁZKA. ČTYŘI CIRKUSOVÍ ARTISTÉ S OTAZNÍKEM VE SKLENICI. HRÁVÉ A SVĚŽÍ NOVOCIRKUSOVÉ PŘEDSTAVENÍ + PŘEKVAPENÍ ČÍHAJÍCÍ ZA OPOUNOU. ODJEZD AUTOBUSU OD KATOLICKÉHO DOMU VE 14 H.

16:30 LAHOR/SOUNDSYSTEM KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE - PARTNER PŘEDSTAVENÍ **100 Kč**

„DISKRÉTNÍ DEN“ „LEŽ JE VÝJIMKA Z PRAVDY“. KRIZE ANGAŽOVANÝCH TRICÁTNÍKŮ. VE VYHASLÉM SQUATU TO PO LETECH ZAVRHNÍ SEMI-IMPROVIZOVANÝ JEVIŠTNÍ REALISMUS.

18:40 BURANTEATR, Brno KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE **100 Kč**

„DOMEČEK“ PETR S MARIKOU BYLI MANŽELÉ A MĚLI SPOLU DOMEČEK... PROCHÁZKA JEDNÍM VZTAHEM SE SEDMI PÍSNĚMI A REVOLVEREM. SANSONOVÝ MUZIKÁL PRO DVA HERCE V PRÁZDNÉM DOME.

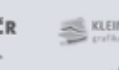
20:30 OPROTI (SLOVENSKO) KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE **(12+) 100 Kč**

„...A ZA DVERE!!!“ GROTESKA PLNÁ VLASTNÍCH, STUDENTSKÝCH I PEDAGOGICKÝCH ZKUŠENOSTÍ A LA „IDEÁLY VERSUS PRAXE“. DRAMA O ŠKOLSKÉ KOMEDII, KOMEDIE O ŠKOLSKÝCH DRAMATECH.

22:30 POHOVKA - AFTERPARTY [ART TÉ KAFÉ] MANDALA **VÍCE NA f POHOVKA/LOBOTOM BIRTHDA FREE**

SPONZOŘI

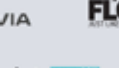

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Jednodenní vstupné: pátek **250 Kč**, sobota **300 Kč**
Dvoudenní vstupné: **450 Kč**

Předprodej:
IC Kopřivnice - 556 821 600, 774 668 001, ic@koprivnice.cz
IC Štramberk - 558 840 617, mic@stramberk.cz

PROGRAM

sobota 21. března (13.00 – 17.00 hod., PREZENCE účastníků MJF v Turistickém informačním centru, II. nádvoří zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
12.00 12.25	15 min. 11.45 10 min. 12.35	ZDIVIDLA Ostrava "SVATBA S KAMENY"	Šrámkův Písek	25	M-klub
13.00 13.35	25 min. 12.35 10 min. 13.45	HG feat. Uhřík "VOLBY"	Šrámkův Písek	35	M-klub
14.00 14.35	15 min. 13.45 5 min. 14.40	Valaši v pohybu "PAN P"	Šrámkův Písek	35	M-klub
15.00 16.00	40 min. 14.20 10 min. 16.10	Zatmění "V úplňku"	Šrámkův Písek	60	M-klub (bar)
16.30 17.30	45 min. 15.45 20 min. 17.50	TOM A JEFF "NĚMÁ BARIKÁDA"	Šrámkův Písek	60	velký sál
18.00 19.00	110 min. 16.10 20 min. 19.20	LÁHOR/Soundsystem "KDO TO VYSVĚTLÍ OSTATNÍM?"	x	60	M-klub
20.00	doprovodný program	MILENA MÁ PROBLÉM			velký sál
21.00		DJ PUCLIK			M-klub
21.30		SEMINÁŘ			velký sál

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí, ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří do 10.00 hodin.

Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 12.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Sobota 21. března

Divadelní kavárna – bar 11:00 – 24:00
M-klub - bar 20:00 – ?
Šatna Kavárna 11:00 – 01:00

FESTIVALOVÉ MENU

Valašská kyselica.....30 Kč
Párek v rohlíku.....20 Kč
Ostravská klobása, hořčice.....40 Kč
Vepřový guláš, chléb.....69 Kč
Kuřecí řízek, bram. salát.....69 Kč
Smažák, vařené brambory a tatarka.....69 Kč
Těstovinový salát s hermelínem.....59 Kč
Valašský frgál 1/4.....35 Kč
Chléb se sádlem a cibulí15 Kč
Pečivo3 Kč

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Nika Reiler, Aleš Linduška, Tereza Volfová, Tereza Barošová, Jiří Jurečka, Bára Sobotková.